

SVOBODNA SLOVENIJA

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES
6 de junio - 6. junija 1996

LETO (AÑO) LV (49)
Štev. (Nº) 21

Arh. Marjan Eiletz

„...tako rad bi segel v globoko dno, kjer brez glasu so bratje obležali...“

Govor na spominski proslavi žrtev revolucije in vojne v Slovenski hiši 2. junija 1996

Te verze je naš pesnik-vizionar Balantič zapisal najmanj dve leti pred slovenskim holokavstom. Slutil je in predvideval to morijo. Mi, preživeli domobranci in njih potomci in prijatelji čutimo častno dolžnost obnavljati vsako leto ta pietetni obred skupne komemoracije žalostnih dogodkov. Obenem se tudi spominjamo vseh ostalih žrtev slovenske medvojne in povojne tragedije.

Spomini, kadar so boleči, lahko včasih utesnjujejo naš um in dušo kakor okovje in nam ne dopuščajo sproščenosti pri poletu duha ter nam zastirajo oči pred realnostjo. Tak način obujanja spominov vodi v brezup, v depresivnost, v otopelost, v odmiranje. Pesnik Tine Debeljak nam je napisal na spominsko ploščo v naši cerkvi Marije Pomagaj: „...za mrtve ne bodi mrtev!“... Naš spomin na žrtve je pa življenjski, prežet s krščanskim optimizmom, v katerem so za nas mrtvi živi, kajti njih duh je živ med nami in bo ostal prisoten za vselej v slovenskih srcih kot poročilo za spravo. Njihova mučeniška smrt ima za kristjane neizmerno odrešilno dimenzijo, ki presega vso zgodovinsko logiko. Odtlej se zatekamo k njim v naših stiskah in njihova pomoč je bila večkrat odrešilna.

Vendar se le nenehno vprašujemo, kako se je moglo kaj takega zgoditi? Kdo je bil tisti, ki je sprostil z verige take nizkotne nagone, ki jih naš narod ni nikoli poznal. Kako nečastno se je razbesnela drhal zvičajno-zmagovitih revolucionarjev nad razoroženimi vojaki in nedolžnimi civilisti. Ni so se usmilili niti starcev, niti žena, niti otrok. V svojem srdcu so uničevali skupno z življenji naših sobratov tudi vso tisočletno krščansko kulturo in evropsko civilizacijo.

Nato so v izpraznjene duše našega izmučenega naroda brizgali strupene soko ve razrednega sovraštva, nihilizma in narodne brezbrčnosti. Za slovenski narod je tedaj nastopila usodna doba iztirjenosti civilizacije in doba nekulturnosti,

ki je pretela z nacionalnim samomorom.

Nič nam ne pomagajo sociološke in zgodovinske razlage in primerjave tistih dogodkov s podobnimi v drugih deželah, vzdolž tega stoletja, od Armenije, preko Stalinovih gulagov, Argentine, Kampučeje, Ruande pa vse do današnje Bosne. Vsi ti primeri ne opravičijo enega samega političnega umora v naši Sloveniji. Drugi skušajo iskati razloge v spopadu velikih svetovnih ideologij z različnimi predznaki, ali pa kot spopad med krščanskim realizmom in materialističnimi utopijami. Nekateri psihologi in sociologi spet iščejo vzroke v globinskih psihopatoloških nagibih posameznikov ali družbenih skupin, ki bi imeli nek skupni zametek v obdobju stopnjevanja ideoloških nasprotij, ki nujno vodijo k spopadu. Vendar, slovenska medvojna konfrontacija se ni začela z nobenim spopadom. Začeli so jo komunistični revolucionarji z morijo nedolžnih civilistov.

Za Slovenca in za celo Jugoslavijo se ta zločina zarota pravzaprav začela že precej pred drugo svetovno vojno, ko se je majhna skupina poklicnih in izšolanih komunističnih revolucionarjev polakomnila oblasti in si umislila boljševidno revolucijo po Leninovem in Stalinovem vzorcu. Na podlagi skrbno zasnovanih načrtov so začeli izvajati svojo pripravljano akcijo na vseh področjih družbenega življenja, od tovarn in revnih podeželskih okrajev pa vse do univerze in kulturnih krogov. Ušel jim ni niti prodor med visoko izobražene katoliške kroge ter liberalno-demokratsko usmerjene vplivne osebnosti.

Saj vemo, da je bilo pred vojno v Sloveniji precejšnje pomanjkanje in revščina ter mnogo krivičnih situacij, vendar ni bilo nobenega moralnega razloga za krvavo revolucionarno vstajo, kaj šele za prevzem oblasti. Prav zato so idejni vodje revolucije potrpežljivo čakali na neizbežno svetovno vojno in pretečo tujo okupacijo, ter pripravili tisto perverzno zamisel „osvobodilne“ vojne, s katero so vedeli, da bodo zapeljali velik del naroda. Revolucionarni psihologi so dobro poznali razdiralno tehniko manipuliranja in obvladanja širših mas, preko različnih metod lažnega prepričevanja, od prijazne besede pa vse do grožnje in ustahovanja. Njihov končni načrt je že zdavnaj predvideval umetno izzvani oborožen spopad z nasprotniki revolucije, s tako imenovanimi „reakcionarji“, katere je treba čim bolj diskreditirati z izmišljenimi obtožbami in navsezadnje tudi odstraniti, se pravi fizično eliminirati.

Okupatorjevi tanki so v začetku aprila 1941 vdrli v Slovenijo in jo razkosali na tri dele. Slovenski komunisti so bili v tistem času lojalni zavezniki nacistične Nemčije, zato so dva tedna kasneje ustanovili znano „antiimperialistično fronto slovenskega naroda“, ki je bila seveda naperjena proti anglo-ameriškim imperialistom. Medtem, ko so nemški nacisti izvajali strahoten teror nad našim prebivalstvom na Štajerskem in Gorenjskem, so se že prvi zavedni Sloven-

(Nad. na 3. str.)

SPOMINSKA PROSLAVA

Že od začetka našega begunstva se vsako leto spominjamo svojih padlih rojakov, sorodnikov ter vseh Slovencev, vojakov ter civilistov, ki so s svojim življenjem branili sebe, svoje družine ter ves narod proti nečloveški ideji, upodobljeni v komunizmu ter med nami razdivjani med revolucijo pod rdečo zastavo. Predvsem tistih, ki so zvezanih rok bili pobiti proti vsem pravilom civiliziranega človeštva po koncu vojske. Vsak tak naš spomin je potrdilo, da vztrajamo na pravični a še ne dokončani poti!

Letos smo praznovali spominsko obležje v nedeljo, 2. junija, z osrednjo proslavo v Slovenski hiši. Velika množica rojakov je popoldan napolnila cerkev Marije Pomagaj, v kateri je delegat Jože Škerbec z drugimi slovenskimi duhovniki daroval mašo za duše pobitih in padlih (pri maši je pel Mladinski zbor iz San Justa pod vodstvom Andrejke Selan Vombergar), potem pa še pred spomenikom v atriju izmolil molitve zanje. V popolni tišini so pristopili pred spomenik Lojze Rezelj, podpredsednik Zedinjene Slovenije (predsednik M. Loboda je odsoten), po činu najvišji še živ večji domobranski oficir Emil Cof ter v predstavništvu borčevskih organizacij Slavko Urbančič in Franti Oblak in položili pred spomenik velik venec v slovenskih barvah z napisom Slava junakom, Franti Žnidar pa je zatrobil tegobno žalostinko.

Potem se je pričela spominska komemoracija v dvorani, ki je bila popolnoma zasedena. Glavni govornik je bil arh. Marjan Eiletz, predsednik Slovenske kulturne akcije, katerega govor objavljamo tu poleg.

Za njim se je pričela akademija, na kateri so nastopili Mladinski moški zbor pod vodstvom Andrejke Selan Vombergar, na odru pa so mladi predvajali odlomke dramske pesnitve GOZD, ki je napisal pred kratkim umrl pesnik France Papež. Mladino je režiral priznani Frido Beznik, nastopali pa so mladi a izkušeni Nevenka in Veronika Godec, Mirijam Goljevšček, Ljiljana Mehle, Diana Truden, Andrejka Vombergar Štrfliček, Joško Črnak, Boštjan in Gregor Modic ter Martin Sušnik. V presentljivih maskah so izredno barvito ter odlično poetično dolgi tekst umetniško brezhibno podali. Izvrstno ter originalno sceno je izdelal Andrej Golob, luči in zvok pa sta imela v skrbi Damjan Ahlin ter Bogdan Magister. Za prireditve je ZS izdala lep priložnostni list z vinjeto Bare Remec.

Prireditve se je končala s tradicionalno domobranksko himno Oče, mati, ki jo je stoje pela vsa dvorana.

S to našo pietetno in umetniško komemoracijo smo dokazali, da imamo naše padle junake — žrtve vedno v mislih in da smo zvesti njihovim idealom.

TD

Vse fotografije: Marko Vombergar

Pred petdesetimi leti

Govor dr. Franca Vrbinca v Vetrinju 20. junija 1995

V majskih dneh pred petdesetimi leti sem se kot mlad fant znašel na vetrinjskem polju, sredi tisočev civilnih beguncev. Tu se je negotova pot zdoma ustavila. Dom sem bil zapustil kot občinski nastavljenec v želji, da se za krajši čas umaknem burnemu dogajanju ob nastopu nove oblasti, ker je bilo pričakovati po dotedanjih izkušnjah, da bo takoimenovana svoboda nastopila v slepem zmagoslavju, ko dogajanja ne urejajo demokratično sprejeti zakoni, temveč jih diktirajo nekontrolirana čustva.

Umik iz domačega okolja me je takorekoč čez noč postavil v sredo zgodovinskega dogajanja tu, na vetrinjskih tleh. Danes naj kot priča tistih nepredstavljenih in nepozabnih dogodkov obudim nekaj spominov. Zdi se mi, da je prav, da to storim z besedami nad vse spoštovanega učitelja, zdaj, žal, že nekaj let pokojnega prof. Božidarja Bajuka. Napisal mi jih je po več tridesetletni ločitvi po gimnazijski maturi, ko je bil prišel pred sedemnajstimi leti iz Argentine ponovno na Koroško. Berem Bajukovo pismo:

„Gospod župnik me je naprosil, da bi okoli polnoči hodil vsako noč zaklepat cerkvena vrata, ker on prej ne želi ljudi poganjati iz cerkve, sam pa je moral zaradi obolevnosti zgodaj k počitku. Izročil mi je torej veliki, dolgi cerkveni ključ. In tako sem vsako noč proti polnoči hodil v cerkev, vsakokrat sem z naglico porinil ključ v ključavnico, da je njegov glas odjeknil v vsej cerkvi in opozoril vse, da je prišla pač nočna ura.

Stopil sem v cerkev. Bog se usmili! V cerkvi je vladala mrakobnost. Svetlobo so dajale le številne sveče, ki so trepetaje izgorevale pred kipom Matere bolečin. Njihovi plamenčki so migotali v lahnem tre-

petu in njihova svetloba se je le s težavo prebijala skozi vijoličastosivo dimasto meglo, ki je plavala po vsej cerkveni notranjosti. In tam, v stranski ladji, ob Njenim kipom z mrtvim Sinom v naročju, sami kupi utelešene bolesti in žalosti. Matere, v žalovanju za svojimi izdanimi sinovi; žene, ki so jih nasilno ločili od zakonskih mož — koltko je bilo med njimi mladoporočenih! Neveste, ki so izgubile svoje ženine. Hčere, ki so jim ugrabili dobrega in skrbnega očeta. Sestre, ki so jim odpeljali predragega brata. Strašna bolelost je rezala srca vseh. Zgodilo se je, kar bi se zdelo nemogoče, nerazumljivo. Zavezniki Angleži — tisti Angleži, v katere smo stavili naše upanje za odrešenje in zavezniki — so zahrbtno izvalili iz naše srede dvanajst tisoč mož in fantov ter jih nasilno odpeljali na mejo in jih predali bratomornim krvnikom v mučeniško smrt.

Vsa ta bolelost se je tiste dni kopičila v vetrinjski cerkvi Marije, Matere bolečin. Kakor mali zublji sveč tako so tudi vsa ta telesa drgetala na tleh in se zvijala v bolesti ter dvigala krčevito sklenjene roke k Njej, ki je edina mogla doumeti vso to zvrhano mero nepopisne žalosti. In v ta Dantejevski prizor so se iz dna krvavečih src prelivali vzdih, molitve, klicanja izdanih in predanih obupno jokanje, ihtenje, bolešno in krčevito ječanje. Kdo naj bi izmeril vso to žalost? Kdo bi mogel prestreči vse te grenke solze? Kako bi človek ne zdrsnil na kolena in ne dvignil vroče prošnje k žrtvam, ki so takrat odhajale na kamionih v mučeniško smrt za Boga in narod.“

To so bile besede špomina vetrinjskih žrtev. Napisal mi jih je pred sedemnajstimi leti velik, zgleden in veren Slovenec, moj nepozabni profesor Božidar Bajuk.

Lojze Peterle o koaliciji

Kakšno je vaše mnenje o stališču poslanske skupine LDS, da želijo pretrgati koalicijske pogodbe?

Čakamo na uradno stališče sveta oziroma predsednika vlade. Večkrat smo že javno dejali, da se bi, če bi prišlo do preklica pogodbe, samo normaliziralo stanje, ki že obstaja, namreč da se ne spoštuje nekaterih členov koalicijske pogodbe. Če prekličemo pogodbo, ne pomeni, da je vsega konec. Mislim, da je tudi vladni predsednik z večerajšnjimi stališči pokazal, da ne misli na radikalne korake. Mislim, da je do volitev zelo težko kaj storiti.

Ali so vaši ministri, če pride do preklica pogodbe, že podpisali izstopne izjave?

Večina jih je že podpisala. Rok še ni dokončen. Ministri so dejali, da bodo spoštovali odločitev organov stranke.

Nekateri so v državnem zboru v razpravi o interpelaciji zoper zunanjega ministra dejali, da je že podedoval neurejeno stanje.

Zdaj iščejo grešnega kozla. Vsak minister podeduje nekaj od prejšnjega, jaz sem od Dimitrija Rupla že vso problematiko v zvezi z Italijo in Hrvaško. Za mano je to podedoval minister Thaler. Ključna pomanjkljivost ministrovanju Zorana Thalerja je dolgotrajen zastoj brez izidov. Ta zastoj so želeli prodati kot uspeh. Tako pač ne gre.

Zoran Thaler do nadaljnjega ostaja vršilec dolžnosti zunanjega ministra. Kako komentirate ta položaj?

Naši zakoni so takšni, da lahko to stanje traja precej časa. Niti za državo niti za vladnega predsednika ni dobro, če se ne upošteva volje parlamenta, ki je povezala razen LDS vse stranke. Pa niti v LDS niso vsi glasovali za Thalerja.

Ali se boste kmalu srečali z Janezom Drnovškom?

Ta odločitev je odvisna od Janeza Drnovška. Kot sem razumel njegove besede na tiskovni konferenci (sam nas ni o ničemer obvestil), lahko kmalu pričakujemo pogovor z njim.

„Slovenec“, 18. maja 96

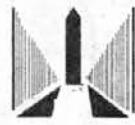
ZGODILO SE JE V SLOVENIJI

Ustavno sodišče je zadržalo drug razpis referenduma o volitvah, ki je bil postavljen z zahtevo 35 poslancev za 30. junij. Pravijo, da morajo prej dobro preiskati in preštudirati ta predlog, saj je bilo precej ugovorov državnega sveta (senata), ki je po drugi strani razpisal svoj referendum.

Višje prizivno sodišče je potrdilo sodbo prvostopenjskega sodišča, ki je ugotovilo, da stavek „partizani so po vojski vse postrelili“ ni žaljiv za partizane. S tem je Zveza borcev dokončno izgubila tožbo proti Staničevi knjigi Slovenija na svoji poti.

Social-demokratska stranka Slovenije je zbrala dovolj podpisov — nad 43.000 — za zahtevo o sklicu referenduma v podporo zakonskega predloga o večinskem volilnem sistemu. Te podpise je že predložila državnemu zboru v postopek.

Pripravljajo se na nove volitve v državnem zboru. Registriranih je 21 strank, pričakujejo pa še pet drugih. Tudi se pričakuje dogovor o novem volilnem zakonu predvsem glede volitev v inozemstvu, kar je za nas v Argentini velike važnosti.

IZ ŽIVLJENJA V ARGENTINI

Tone Mizerit

So časi, ko se zdi, da vse mirno teče, da skoraj ni problemov na obzorju; potem pa se naenkrat pokažejo vsi skupaj in vlada ne ve, kaj naj bi prej rešila, če se sploh kaj rešiti da. Taka je pač politika, s svojimi sončnimi in senčnimi stranmi. Vendar dejstvo je, da posledice posrečenih ali neposrečenih potez običajno nosi ali bolje povedano, trpi narod, ki običajno v konkretnih situacijah sploh nima besede.

PRAVICA PA TAKA

Eden teh problemov v Argentini je celotna zadeva sodne strukture. Že sam sistem argentinskih sodišč, način sojenja (do pred kratkim vse pismeno) je precej zapleten. Dejansko sodišča ne morejo rešiti vseh tožb, ker je premalo sodnikov, premalo sodnega osebja in tudi premalo fondov za modernizacijo, ali sploh izboljšavo. Kar se delavskih sodb tiče se npr. tožbe vlečejo po tri, štiri, pet let. Kar zadeva penalnega sodstva vemo, da po ječah gnijejo kriminalci leta in leta, ne da bi jim sploh izrekli obsodbo, pa čeprav je po mednarodnem paktu iz San José določeno, da se izpusti na svobodo vsakogar, ki po dveh letih ječe še ni dobil sodnijske obsodbe.

Med vsemi temi problemi, ki tarejo argentinski sodni sistem, je gotovo najbolj zapleten tisti, ki se nanaša na neodvisnost sodne oblasti. Tukajšnja družba je organizirana po vzorcu Združenih držav Amerike, kjer obstajajo izvršilna, zakonodajna in pravosodna oblast, in je ena do druge neodvisna. To je seveda v teoriji, v praksi pa ni vedno tako. Imamo primer vrhovnega sodišča, ki je vsa zadnja leta prestajalo razne spremembe. Vojaške vlade so si enostavno podvrgle ta organ ali pa ga v celoti zamenjale, da ne bi imele problemov. Civilne vlade so poiskale razne načine, da si zagotovijo „prijaznost“ vrhovnega sodišča, kateremu pripada zadnja beseda na primer o ustavnosti ali ne raznih zakonov in vladnih odlokov. Kot so sodne zbornice, tako je bilo tudi vrhovno sodišče v začetku tričlansko. Ko je nastopil predsednik Alfonsín ga je povišal na pet članov. Nova dva sta bila seveda „v soglasju“ z vlado. Menem pa je šel še dlje. Število članov vrhovnega sodišča je povišal na devet. Jasno je, da so novi tirje bili prav tako prijazni do menemizma. Le tako si je razložiti nekatere razsodbe, ki so bile pravo juridično posilstvo.

Da sta pa tako Alfonsín kot Menem uspela v svojih namenih, je pripisati sistemu, po katerem izvršna oblast (predsednik) predlaga kandidata za določeno sodno mesto, ta predlog pa mora odobriti senat. Ker je prvotno Alfonsín imel (s pomočjo zaveznikov provincijskih strank) večino v senatu, je lahko delal, kar je hotel. Menem pa ima pravtako lastno večino v senatu, in ker v tej zadevi ni nesporazumov med vlado in senatom (v nekaterih drugih je prišlo do nesoglasja), je imenovanje sodnikov dejansko zadeva izvršilne oblasti.

Prav zaradi tega položaja se govori o „juridični nestabilnosti“, katero omenjajo tudi v inozemstvu, zlasti kadar gre za dotok novih kapitalov. Tuje investicije gredo raje v države, ki imajo trden juridični sistem, ne pa tja, kjer lahko jutri kaka čudna razsodba spremeni temelje juridičnih pogojev v katerikoli zadevi. To je pač popolnoma razumljivo, le da se vlada na to bolj malo ozira.

NOVA USTAVA, NOVA BITKA

Ko sta se Menem in Alfonsín pogajala glede ustavne spremembe, ki je Menemu

odprla pot do nove predsedniške dobe, je Alfonsín, med drugimi pogoji, vrgel na mizo zadevo sodnega sistema. Pravzaprav, če vso stvar gledamo dobrodušno, je tedaj imel Alfonsín globalno vizijo države, Menem pa le zadevo kandidature. Sprememba ustave je bila v osrčju potrebna in pozitivna. A dejansko je pustila družbi marksikateri problem, ki se vleče doslej in v nedogled. Med temi je tudi vprašanje sodnega sistema.

Da se konča vmešavanje vsakokratnih vlad v pravosodno oblast, je Alfonsín predlagal ustanovitev „Sodnijskega sveta“ (Consejo de la Magistratura), katerega pristojnost naj bi bila, med drugim, senatu predlagati sodnike, jih soditi in kaznovati in tudi upravljati celotni sodni sistem to je odločati o uporabi fondov, ki letno znašajo kakih 580 milijonov dolarjev. A za delovanje tega Sveta je potrebno, da parlament najprej izglasuje tozadevni zakon. Po dveh letih maršev in umikov pa je zadeva še vedno nerešena.

Zakon je bil sicer potrjen v senatu, a se je zataknil v poslanski zbornici. Obenem pa zadevni osnutek naletava na hude napade s strani sodnikov. Tudi pri nekaterih članih vrhovnega sodišča prevladuje mnenje, da je s tem korakom še bolj ogrožena neodvisnost pravosodne oblasti, ker je doslej o usodi fondov odločalo vrhovno sodišče in trdijo, da „brez ekonomske neodvisnosti ni „juridične neodvisnosti“. Gre konec koncev le za denar? Ne, a denar je važen činitelj v celotnem problemu.

V parlamentu so bistveno enotni glede funkcij tega Sveta, a vprašanje je tudi, kdo ga bo tvoril in kako se bo obnesel v bodočnosti. Ostanjejo tudi vprašanja, kako lahko celoten sistem manipulirajo bodoče vlade z enostavno spremembo zakona o Sodnijskem svetu.

O vsem tem teče dandanes polemika in ni soglasja med vlado, kongresom in sodiščem, kar povzroča resno nevarnost „konflikta oblasti“, v katerem ni jasno ali se bo končno okoristila, ali oškodovala celotna družba in njen razvoj. Medtem pa, vsled raznih sprememb ne imenujejo novih sodnikov. Kar 21 jih čaka imenovanja in te dni je predsednik Menem zagrozil, da jih bo imeoval kar z dekretom, ker je seveda novo juridično protislovje, a takih potez je družba tudi že navajena.

IN ŠE...

Medtem, ko se na vojaški fronti debatira o spremembah v obrambnem sistemu, pa se na gospodarskem področju položaj ne izboljša. Vladi zadnje čase skrbi za pristi dejstvo, da se število podjetij, ki so prisiljena, da zapro vrata, ne manjša, marveč se stalno večja. V prvih petih mesecih letošnjega leta je prišlo v konkurz kar 434 podjetij. Če gledamo nekoliko nazaj, vidimo, da je v istem obdobju leta 1993 bankrotiralo 209 podjetij, leta 1994 234 in leta 1995 258. Res je, da je sedanjemu hudemu porastu iskati razloge tudi v novem zakonu konkurzov, dejstvo pa je, da si gospodarstvo ne opomore in da gospodarska politika nikakor ne vodi v reaktivacijo, marveč vedno huje udarja po domači proizvodnji.

Kar se tega tiče omenimo le zadevo tovarno orožja. Oboroženim silam in varnostnim organom je dovoljeno uvažati orožje brez carinske takse, domače orožje pa mora plačevati visok IVA davek (21%). Razumljivo, da ves svet kupuje orožje v inozemstvu, medtem ko so domače tovarne dejansko obsojene na smrt, zlasti še po zadnjih škandalih tihotapstva argentinskega orožja.

Dr. Marko Kremžar

PRVIH TISOČ

Junjska razmišljanja

Leto Gospodovo 1996 bo ostalo zapisano v slovenski zgodovini v znamenju obiska Kristusovega namestnika. Zgodovinar pa, ki se bo ob tem dogodku zamislil, bo dodal, da je papež stopil na slovenska tla prav petdeset let po tem, ko so komunistični oblastniki zaključevali verigo množičnih likvidacij in zlaganih sodnih procesov z obsodbo ljubljanskega škofa dr. Gregorija Rožmana. S to obsodbo je skušala totalitarna oblast dokončno zagrniti zaveso nad resnico in nad pravico med nami. Upajmo, da je obisk Janeza Pavla II. eno od znamenj časa, ki naznanjajo, da se temna zavesa pričinja počasi odkrivati.

Že nad pol stoletja se meseca junija spominjamo vseh žrtev komunistične revolucije na Slovenskem. Ker pa mineva letos petinpetdeset let od prvih umorov, s katerimi so komunisti pričneli v našem narodu boj za totalitarno oblast, je prav, da posvetimo več spoštljive pozornosti prav tem prvim zločinsko pobitim rojakom.

Tisoč je simbolična številka. Ko bodo pristojne državne komisije storile svojo dolžnost, bodo lahko ugotovile, da so v prvem letu revolucije, med julijem 1941 in junijem 1942, komunisti pomorili po Dolenjski, Notranjski, Gorenjski, Primorski, Štajerski in Prekmurju nad tisoč neoboroženih slovenskih civilistov. Ob grozoti množičnih pobojev na Slovenskem po maju 1945 pa se rado zgodi, da pozabljamo na prve likvidatorje VOŠa in partizanskih enot v času, ko ni bilo proti njim niti najmanjšega oboroženega odpora.

Ni slučaj, da so pomorili komunisti največ Slovencev v časih, ko se ni njihovega terorja nihče postavil po robu, to je, pred ustanovitvijo prve Vaške straže, pa kasneje po koncu vojne, ko so dobili v roke razorožene domobrance. Mnogi „narodni heroji“, ki vse do danes dobivajo priznanja in pokojnine demokratične slovenske države, so si pridobili največje revolucionarne „zasluge“ prav z likvidacijami neoboroženih sonarodnjakov.

Preimenovani, a nespremenjeni komunisti opravičujejo, kot so to delali desetletja pod varstvom totalitarnega režima, svoje zločine še kar naprej s krilatico o NOB in o izdajalcih. Osvobodilni boj bi bil lahko resnično narodu v ponos, če ga komunisti ne bi monopolizirali izključno v svojo korist in v vsestransko škodo slovenskega naroda. Zloraba odpora proti okupatorju v partijske namene je gotovo ena najtežjih krivd slovenskih komunistov. Kar se pa izdajalcev tiče, je že skrajni čas, da bi se vprašali zgodovinarji, politiki, časnikarji in ljudstvo: koga naj bi pomorjeni rojaki izdajali, komu naj bi izdajali, zakaj naj bi izdajali, kakšno korist naj bi imeli ti preprosti možje in žene, fantje in dekleta od izdajanja Slovencev zasovraženi tujcem?

Izdaja svojega naroda je hud zločin. Kljub temu vse do danes ni bilo mogoče dokazati komunističnim žrtvam nikakega izdajstva. Kaj naj bi zagrešili ti ljudje, da so jih brez zasliševanj, brez obsodb in v takem številu likvidirali učenec nekdanjih španskih borcev? Ni skrivnosti, kdo je odločal o njihovi smrti. Nerazumljivo pa je, da uživajo krivci in njih nasledniki še zdaj, ko sanjamo Slovenci o pravni državi, javne in celo državne časti prav kakor v času komunističnega totalitarizma.

Seznam med vojno pobitih Slovencev pričajo, da so partizani prizadeli našemu narodu več žrtev kot sovražni okupator. Po vojni in tako imenovani „osvoboditvi“ je šlo skozi zapore in koncentracijska taborišča več rojakov kot vsa štiri leta tuje zasedbe. Domovino je zapustilo pred komunističnim terorjem več Slovencev kakor so jih bili zmožni izgnati in izseliti medvojni okupa-

torji. Mednarodna dogajanja ob koncu vojne kažejo, da je bil zaradi povezave slovenskih komunistov s Sovjetsko zvezo del našega ozemlja ponovno odrezan od narodne glavnine. Kdo je tedaj podredil narodne komiste navodilom Kominterne? Kdo je bil potemtakem resnični izdajalec svojega naroda?

Ko jim ni bilo več mogoče prikrivati genocida, ki so ga storili nad domobranci in ostalimi člani slovenske narodne vojske ter ženami in otroci, ki so jih spremljali, so komunisti pričeli opravičevati svoje neopravičljivo dejanje, češ da so bili to ljudje, ki so prisegli zvestobo Hitlerju. Danes se lahko prepriča vsak, da je tudi ta trditev laž. Pri tem pa novi rod dobro plačanih partijskih propagandistov namenoma pozablja, da so bili domobranci ustanovljeni šele jeseni leta 1943, to je po komunističnih likvidacijah ujetih Vaških stražarjev in dve leti po umorih njihovih prvih žrtev.

Pred domobranci so obstajale več kot leto dni le Vaške straže, ki so bile povsem samoobrambne enote defenzivnega značaja. Pred Vaškimi stražami so bile od aprila 1941 med demokrati organizirane ilegalne Legije, namenjene izključno odporu proti okupatorju. Tisoč nedolžnih slovenskih žrtev je bilo treba, da so nasprotniki komunizma spoznali, da je edini namen OF komunistična revolucija, njen končni cilj totalitarna država ter da jim preostaja ob partijskem nasilju le — samoobramba.

Za čuda šibkih in neodločenih slovenskih parlamentarnih komisij menda ne zanimajo rojaki, pomorjeni v prvem letu revolucije. In vendar, kaj naj bi zagrešili, da so zaslužili — smrt? Ali res celo izvoljeni poslanci nočejo videti, da so ti Slovenci morali umreti po sklepu komunistične partije, ker so bili zvesti narodu in svoji veri? Kako morejo prezreti, da se je prav z njihovo smrtjo pričnelo, kar mnogi v Sloveniji še vedno cinično imenujejo NOB? Množični poboji po koncu vojne dobijo pravo perspektivo kot epilog revolucionarnega procesa, ki se je pričel s pobojem prvih nedolžnih žrtev — štiri leta prej.

Prav je, da so ob tem spomnimo tudi nekrvavih žrtev komunizma na Slovenskem. To so rojaki, ki so ohranili pokončno držo bodisi doma sredi komunističnega totalitarizma bodisi v tujini. Nikdar ne bomo poznali imena in števila teh, ki kljub zaporom in desetletnemu preganjanju niso klonili, temveč so ostali zvesti sebi in moralnim vrednotam v času, ko so komunisti oznanjali neminljivost partijskega režima. Še danes niso predstavniki slovenskih demokratičnih oblasti izrekli tem rojakom ne zahvale ne priznanja. Neštetim obsojencem ljudskih in vojaških sodišč ni bila popravljena krivica niti z javnim razveljavljenjem teh nelegitimnih sodnih procesov. Debate okrog obsodbe škofa Gregorija Rožmana so sramota za ves narod. Ali bomo z „obnovitvijo“ njegovega „procesa“ res legitimirali vse tedanje sodne fraze, ki ne zaslužijo drugega kot uradno razglasitev neveljavnosti? Ali bo legitimna slovenska sodna oblast „obnavljala“ procese vsake posamične žrtve „revolucionarnih“, „ljudskih“ in „vojaških“ sodišč tja od kočevskih procesov med vojno pa do onega proti četverici ob pričetkih iskanja slovenske samostojne in pravne države?

Komunisti so potrebovali krvavo revolucijo, da so kasneje lahko valdali s terorjem, tako kot so delali povsod, kjerkoli so prišli na oblast. Po srednji in vzhodni Evropi so že porušili spomenike, ki so jim bili kot simboli zločina, laži in tiranije v sramoto. Le pri nas in ponekod na Balkanu

(Nad. na 6. str.)

„...tako rad bi segel v globoko dno, kjer brez glasu so bratje obležali...“

(Nad. s 1. str.)

ci začeli organizirati v ilegalnih skupinah in pripravljati odpor proti okupatorju. Komunisti so tedaj molčali in skrivaj sodelovali z okupatorjem. Šele 22. junija, po Hitlerjevem napadu na Sovjetsko zvezo, so izbruhnili na dan s svojo „osvobodilno fronto“ in začeli izvajati makiavelističen načrt za izvedbo boljševistične revolucije s ciljem prevzema totalne oblasti. Razglasili so smrtno obsodbo za vsakogar, ki bi se drznil boriti se proti okupatorju izven njihove organizacije.

Bili so časi hude eksistencialne stiske na Slovenskem. Ljudje so bili preplašeni, moralno udarjeni in ponižani v svojem narodnem čutu. Neizmerna okupatorjeva vojaška moč je vsakemu pametnemu človeku odsvetovala oboroženi upor. Poznali smo že takrat krutost nacistov in fašistov in njihovih prezir do Slovencev. Njihove množične represalije so bile dokaz, da bi bili zmožni vse Slovence izseliti ali pobiti. Vsaka oborožena vstaja proti razdraženemu okupatorju bi bila samomorilna. Vendar so komunisti znali perverzno izrabljati okupatorjeve krzave represalije kot posledice manjših izvalnih akcij, za vzbujanje občutja narodnega ponosa in sovraštva do nacistov in fašistov. Narod je bil zmeden in ustrašovan. Nihal je med možnostmi manjšega zla. Ta dvojni teror mu ni dopuščal miselne svobode za osebne odločitve. O usodi mnogih Slovencev so odločali ponavadi rdeči teroristi, posameznikom pa je bilo dano na izbiro kvečjemu med enim ali drugim načinom smrti.

Takšna so bila pravila te satanske igre, ki jo je umislila komunistična partija in ki je kar tekmovala z okupatorjem v blaznem mrtvaškem plesu. Najhujši teror se je izvajal v ljubljanski pokrajini, kjer so začele rasti številke pomorjenih nedolžnih ljudi, civilistov in duhovnikov. Mučili in pobijali so cele družine z otroki, požigali njihove domove, pa cerkve in šole. Ljudje so molili in prosili pomoči, ki je od nikoder ni bilo. Vsi, prav vsi demokratični Slovenci smo trdno zaupali v zmago zaveznikov nad nacisti in fašisti. Upali smo tudi, da bodo zavezniki videli to strahotno izdajstvo komunistov nad našim narodom. Nazadnje so se naši fantje in možje spontano odločili za obrambo življenja in zgrabili za skrito orožje, s katerim so se zoperstavili partijskim napadom. Italijanski okupator, ki nikoli ni stopil v obrambo slovenskih življenj, je moral kmalu priznati te vaške straže, čeprav jim nikoli ni zaupal. Tako se je začel naš popolnoma legitimen protirevolucionarni odpor proti nasilju, ki ga ne bi smeli imenovati državljansko vojno. Druga alternativa bi bil samomor.

Po italijanskem razsulu jeseni 1943 se je ustanovilo Slovensko domobranstvo, ki ga je nemški okupator sprejel z nemajhno rezervno. Zaupali so nam še manj kot Italijani, niti svojega orožja nam niso dali temveč le staro italijansko. Stalno so nas nadzorovali in nas vohunili. Aretacije in pošiljanje v Dachau naših domobrantskih oficirjev so se redno vršile. V tej drugi fazi naše protirevolucionarne vojne so se partizani odmikali in redko iskali borbo, bili so demoralizirani spričo naraščajočega domobrantske brorbenosti in prežetosti v domovinskem duhu. V spopadih so naraščale partizanske izgube in se nižale domobrantske. Vemo, da so se dogajala na naši strani tu in tam kakšna osebna obračunavanja, ki nikakor niso bila v skladu z domobrantsko normo in je naš štab ostro obsojal takšna dejanja in celo aretirani in kaznovani storilci teh dejanj. Popolnoma krivično pa je govoriti o enako-

mernem obračunavanju in metodami med obema stranema. Pri partizanih so politkomisarji podžigali sovraštvo in neizprosno maščevalnost, medtem, ko so naši politični in duhovni vodje stalno skušali omiliti vsak revanšizem. Pravtako vemo, da so se nahajali v partizanih premnogi pošteni Slovenci in kristjani, nekateri prisilno mobilizirani, drugi pa, ki so zvesti svojemu patriotskemu čustvu nasledili lažem in obljubam komunističnih propagatorjev.

Izmučena noč spominov je za nami. Preteklost se ne da izbrisati. Treba jo je samo osvetliti lažne nesnage. Vse, kar se je v resnici zgodilo bo moralo ostati zapisano v zgodovini našega naroda, na najbolj žalostnih straneh in ta zgodovina bo šla z našim narodom naprej skozi rodove, skozi stoletja. Upam, da bo ovrednotena in poštena, pa naj bo neizprosna do zločinov katerikoli barve.

Ne bojmo se resnice, nasprotno, zahtevajmo resnico, prav do dna! Vsak narod, ki hoče živeti človeka vredno življenje, si mora utirati pot preko nevarnih čeri neslovnosti, sprtosti, laži, sovraštva in sprenevedanja. Ali je res tako težko doseči nek „skupen spomin“ in spoštovanje do mozaika zgodovinske zavesti?

Kakšne zaključke lahko potegne iz te strahotne izkušnje današnji slovenski svobodnjak, državljani demokratične republike Slovenije? Najprej to, da imamo pravico zahtevati pravno državo, ki bo vsem svojim članom zagotovila spoštovanje človekovih pravic. Zatem uradno dognanje vseh zgodovinskih dogodkov na podlagi dosegljivih dokumentov in pričevanj. Nato imamo pravico zahtevati sodni proces na najvišji državni instanci o krivdi in proti krivcem vseh zločinov proti človekovim pravicam ter njihovo obsodbo; moramo tudi zahtevati popravno krivic, ki so jih pretrpeli državljani med drugo svetovno vojno in po njej; in končno imamo pravico zahtevati od naše države, da zgradi, kot simbol narodne sprave, skupen spomenik vsem padlim za boljšo bodočnost slovenskega naroda.

Kot kristjani smo pa dolžni storiti vse, da se prekine veriga sovraštva in prekletstva, kjer še obstaja, ter jo nadomestiti z verigo ljubezni in medsebojnega spoštovanja in odpuščanja. Ljubezen je neizmerno močnejša od sovraštva in resnica je močnejša od laži. Ves ta krvavi davek, ki smo ga morali Slovenci plačati v sredini tega stoletja, je v luči krščanske mistike neizmerno bogastvo in blagodejna ustvarjalna sila, ki bo pomagala izoblikovati novo slovensko dušo.

Narod slovenski, udarjen in okrnjen, se danes spet bori za ŽIVLJENJE, za majhne drobce iz božjih mlinov, ki meljejo počasi, a so naravnani v večnost. Bomo znali Slovenci na novo splesti vezi naše stare bitnosti in kulture, starih krščanskih in evropskih vrednot, ki nam bodo krepile zdravje in rast v miru in sožitju? Bog nam daj velikih ljudi, umetnikov, pesnikov, vidcev in javnih delavcev, ki nam bodo spet kazali pravo pot v bodočnost Pravice in Resnice. Daj nam pa tudi odprtih src in zdrave pameti, da bomo znali premostiti neštete razpoke in brezna, ki še vedno ostajajo v narodovi duši.

Zaključim z besedami svetega očeta ob njegovem odhodu iz Slovenije:

„Zaupam vam svetilko vere, s katero se zdaj pogumno napotite kot romarji upanja proti tretjemu krščanskemu tisočletju, da boste gradili med seboj spravljeno družbo, ki bo zagotavljala mir in slovo vašim otrokom... Bog naj blagoslovi Slovenijo!“

Ob robu papeževega prihoda

Papeževega obiska v Sloveniji se je udeležilo osem kardinalov: vatikanski državni tajnik Sodano, praški nadškof Vlk, kölnski nadškof Meisner, Münchenski Wetter, krakovski Macharski, iz Nitre na Slovaškem Korec, iz Zagreba Kuharić in iz Sarajeva Puljić.

Poleg njih je prišlo še nad 40 škofov in nadškofov iz vsega sveta, predvsem iz sosednjih držav bivše Jugoslavije in srednje Evrope, pa tudi Slovenca beograjski nadškof Perko in iz Toronta Alojzij Ambrožič. Seveda se je udeležil srečanja apostolski nuncij v Sloveniji nadškof Edmond Farhat. Papeža pa je med drugimi spremljal povsod tudi član kurije tajnik papeškega sveta za kulturo dr. France Rode.

Po sobotni maši v Ljubljani je papež Janez Pavel II. izročil nadškofu Šuštarju ček za 50.000 dolarjev kot pomoč za begunce iz Bosne in Hercegovine.

V Postojni so mu mladi za rojstni dan voščili s pesmijo „Vse najboljše za god“ toda v angleščini. Papež jim je nato v šali dejal: „Nisem vedel, da ste Američani. Mislil sem, da ste Slovenci.“ Mladi pa mu niso ostali dolžni in so mu zapeli isto pesem, to pot v slovenščini.

Pred odhodom na zborovanje v Stožice je papežev mimohod pričakala tudi majhna gruča ljudi, opremljena s protestnimi transparenti, s katerimi je nekaj pripadnic civilnega ženskega gibanja demonstriralo proti diskriminatornemu odnosu Cerkve do žensk.

Živa Vidmarjeva, organizatorica teh demonstracij, na katerih se je s časnikarji vred zbralo kakih trideset ljudi, je povedala, da so želele z demonstracijami opozori-

ti predvsem na razmere v katoliški Cerkvi, ki ne priznava in ne omogoča enakih možnosti za oba spola.

Z enim od transparentov, „Spomenik nazaj!“, so udeležence in udeleženci pokazali tudi svojo javno zahtevo ljubljanskim mestnim in cerkvenim oblastem, da postavijo nazaj sramotilni spomenik proti škofu dr. Gregoriju Rožmanu pred škofijo.

Zagrenjen glas

Papežev obisk je v slovenski javnosti pustil močan vtis. Obisk je presejal vsa pričakovanja, tako na začudenje Cerkve kot države.

Na srečanjih se je pojavljala tudi naslovni škof dr. Vekoslav Grmič, ki je po obisku začel serijo kritik. Meni, da je bil papežev obisk spolitiziran; na to temo je tudi dal intervju tedniku Mladina 28. maja 1996. „Obisk je bil enostransko ideološko spolitiziran. S tem sem hotel povedati, da so bili iz naše polpreteklosti omenjeni samo negativni pojavi. Omenjena sta bila samo komunistična revolucija in nasilje, ki se je izvajalo... Enostranskost ne prispeva k pomiritvi, k spravi,“ je povedal in nadaljeval: „Mogoče pa je reči, da je vodstvu slovenske katoliške Cerkve šlo za to, da papež pove predvsem, kaj so zagrešili drugi, in iz njihovih ust sliši posredno sodbo, da so bili oni na pravi poti. Da jih papež potrdi v njihovem prepričanju.“

Povedal je tudi, da je bilo njegovo neimenovanje za škofa po smrti Maksimilijana Držečnika zasluga tistih, ki „so leta 1945 zbežali čez mejo.“

(Naš dopisnik
v Sloveniji)

Papeževega zahvala

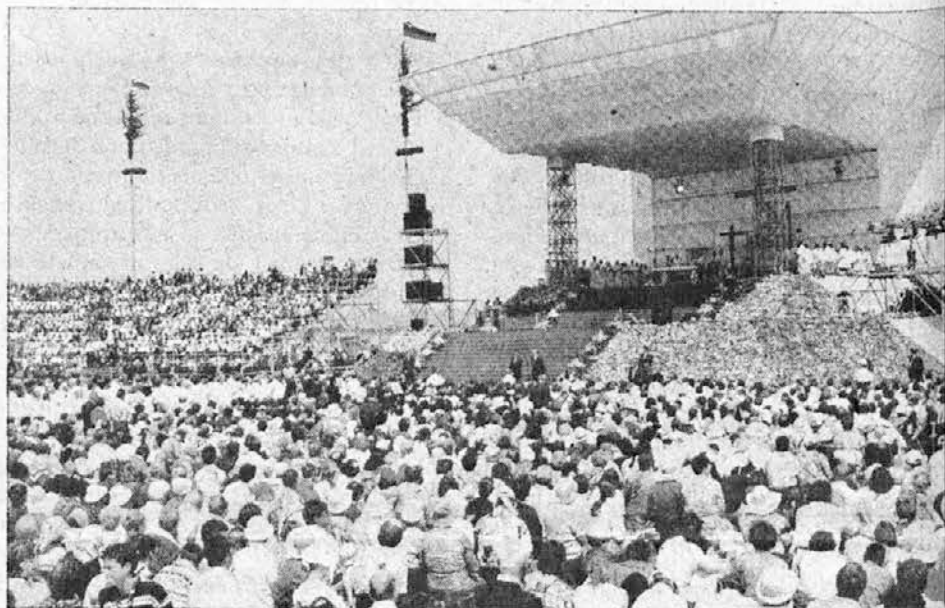
„Po mojem prihodu je zvonjenje vseh zvonov v Sloveniji oznanjalo pomen tega dogodka za zgodovino vse države: države, ki je ostala na razpotju med izmučenim balkanskim območjem in preostalim delom Evrope, države, ki sem jo hotel še opogumiti na poti k popolni svobodi in miru,“ je med redno tedensko avdienco na Trgu sv. Petra v Vatikanu 22. maja, poudaril Janez Pavel II. in se zahvalil vsem, ki so poskrbeli, da je njegovo apostolsko romanje potekalo v najboljših možnih razmerah.

Karol Wojtyła je nato spregovoril o 1250 letih krščanstva v naši državi. Slovenija se je zaradi tega izoblikovala v svoji tipični kulturni identiteti. „O tem sem se lahko prepričal tudi med obiskom, še zlasti pa med srečanjem s predstavniki kulture in znanosti v Mariboru. Slovenska kultura je zelo stara, pri tem pa se tako na področju znanosti kot na področju ljudskih tradicij kaže evidenten zahodni značaj. To je razvidno tudi iz liturgičnih obredov. Prav to

se je pokazalo tudi na srečanju z mladimi v Postojni. Kot nasledniki te kulture so mladi poklicani, da jo posredujejo rodovom tretjega tisočletja,“ je poudaril.

Pohvalne besede je namenil še predstavnikom slovenske Cerkve in posebno poudaril razvoj kulture v okviru Cerkve. Omenil je škofa Slomška, čigar razglasitev za blaženega je potrdil tudi v Mariboru, nato pa spregovoril o celotni krščanski skupnosti v Sloveniji, ki se je vključila v uresničevanje nove evangelizacije. Dejal je, da je bila vera slovenskega naroda v tem stoletju hudo preiskušena, ostala pa je trdna, za kar se moramo zahvaliti Bogu. Na koncu je povedal, da mu bodo pred očmi za vedno ostale slike prelepe dežele in njenih ljudi.

Slovenski škofje so papežu poslali zahvalno brzojavko, v kateri poudarjajo, koliko je papežev obisk v Sloveniji pomenil njenim vernikom, in se mu za to v imenu vseh vernih Slovencev iskreno zahvaljujejo.

OBČNI ZBOR ZEDINJENE SLOVENIJE

Poročilo Šolskega referenta Franceta Vitriha

V šolskem letu 1995 so obstajale sobotne šole v predmestju Buenos Airesa in v notranjosti dežele na sledečih krajih: v Carapachayu, Castelarju, Ramos Mejiji, San Justu, San Martinu, Slovenski vasi v Lanusu, Bariločah, Mendози, San Luisu in Tucumanu.

V Slovenski hiši in v Mendози sta delovala tečaja za špansko govoreče.

Slovensko govoreče je obiskovalo 496 otrok, špansko govoreče pa 43 otrok; skupno 539 otrok; 266 dečkov in 273 deklic.

Osmi razred je končalo 34 učencev, v vrtcu pa je bilo 95 učencev.

Poučevalo je 96 učnih moči; 24 doma rojenih (v Sloveniji) in 72 tu rojenih.

Šola Josipa Jurčiča v Carapachayu

Voditeljica šole: Metka Slabe; katehet: Franci Cukjati; učitelji: Ani Klemen Ani Resnik, Helena Skarlovnik, Marija Slabe, Helena Žnidar; petje: Ani Klemen, Helena Žnidar; predsednik odbora staršev: Franci Žnidar.

13 deklic in 18 dečkov; skupaj 31 otrok.

Šola Franceta Prešerna v Castelarju

Voditeljica šole: Mija Markež; katehet: prof. France Bergant; učitelji: Nadica Grohar, Monika Kenda, Veronika Vivod, Irenka Zarnik, Helena Zarnik, Sonja Zarnik; petje: Mojca Jelenc; predsednica odbora staršev: Metka Kopač.

39 deklic in 41 dečkov; skupaj 80 otrok.

Šola škofa A. M. Slomška v Ramos Mejiji

Voditeljica šole: Helena Malovrh; kate-

het: Jože Škerbec; učitelji: Alenka Bokalič, Kristina Breznikar, Marjan Loboda ml., Gabrijela Malovrh, Kristina Malovrh, Saša Omahna, Alenka Poznič, Nani Rezelj, Helena Rode, Metka Vombergar; petje: Marcel Brula, Olga Urbančič; telovadba: Karla Jakoš, Matjaž Omahna; predsednica odbora staršev: Saša Omahna.

39 deklic in 33 dečkov; skupaj 72 otrok.

Šola Franceta Balantiča v San Justu

Voditeljica šole: Angelca Klanšek; katehet: Toni Bidovec; učitelji: Nevenka Godec, Bernarda Krajnik, Danica Malovrh, Veronika Malovrh, Lučka Oblak, Mirjam Oblak, Ivana Tekavec, Monika Zupanc, Pavlinka Zupanc; petje: Marija Štrubelj, Anica Mehle, Marta Selan; telovadni učitelj: Andrej Grilj; knjižničarka in splošna pomoč: Ivanka Puhek; predsednik odbora staršev: Lojze Modic.

57 deklic in 55 dečkov; skupaj 112 otrok.

Šola škofa dr. G. Rožmana v San Martinu

Voditeljica šole: Katica Dimnik; katehet: Franci Šenk; učitelji: Saša Golob, Regina Leber, Andreja Malovrh, Irena Peršuh, Danica Petkovšek, Angelca Podržaj, Marta Škulj; petje: Lučka Kastelic; med letom nadomeščali: Gabrijela Marolt, Vera Podržaj; predsednica odbora staršev: Gabrijela Marolt.

34 deklic in 38 dečkov; skupaj 72 otrok.

Šola škofa Friderika Baraga

v Slovenski vasi v Lanusu

Voditeljica šole: Mirjam Goljevšček;

kateheti: Jaka Barle, France Pavlič, Janez Petek; učitelji: Zlata Adamič, Lucijana Čeč, Olga Fink, Elizabeta Grbec, Lojzka Mehle, Marija Urbanija; petje: Aleksander Barle, Lojzka Mehle; predsednica odbora staršev: Mari Rot.

31 deklic in 30 dečkov; skupaj 61 otrok.

Šola župnika Jakoba Aljaža v Bariločah

Voditeljica šole: Marta Jerman; učitelji: Alenka Arnšek, Lija Kambič, Veronika Grohar, Anica Magister, Danica Mavrič; petje: Lučka Kralj-Jermanova; pomožna učiteljica: Terezka Žužek; predsednica odbora staršev: Veronika Grohar.

10 deklic in 11 dečkov; skupaj 21 otrok.

Šola sv. Cirila in Metoda v Mendози

Voditeljica šole: Lenčka Božnar; katehet: Janez Cukjati; učitelji: Maruška Štirn, Vladko Žumer; petje: Angelca Bajda; predsednik odbora staršev: inž. Jože Šmon.

19 deklic in 22 dečkov; skupaj 41 otrok.

Šola Mirka Kunčiča v San Luisu

Voditeljica šole: Jožica Zupanc; učiteljica: Andrejka Zupanc.

2 dečka.

Šola Janeza Ev. Kreka v Tucumanu

Voditeljica šole: Jožejka Žakelj; učiteljici: Evica Draksler, Marta Žakelj.

1 deklica in 3 dečki; skupaj 4 otroci.

Šola nadškofa Bonaventura Jegliča

v Slovenski hiši v Buenos Airesu - „ABC po slovensko“

Tečaj za špansko govoreče otroke

Voditeljica šole: Marjana Batagelj; učitelji: Andrejka Dobovšek, Pavla Grbec, Nevenka Jelenc, Marjetka Mehle, Marjetka Stariha, Tatjana Stariha; predsednica odbora staršev: Irena Rosón.

19 deklic in 19 dečkov; skupaj 38 otrok.

Šola sv. Cirila in Metoda v Mendози

Tečaj za špansko govoreče otroke

Voditeljica šole: Bibi Bajda.

4 deklice in 1 deček; skupaj 5 otrok.

Ga. Marjana Batagelj, voditeljica šole za špansko govoreče otroke, je posredovala sledeče poročilo:

Tečaj „ABC po slovensko“, ki v okviru Jegličeve šole skuša odgovarjati potrebi po poučevanju neslovensko govorečih otrok, je dosegel v teku leta 1995 dve pozitivni spremembi.

Utrdil je svoj učni program in ga dvignil stopnjo višje. To je: V svojem sedmem razredu bo skušal doseči znanje, enakovredno tretjemu razredu slovenskih šol v koroškem zamejstvu. Posebno pozornost bo skušal posvečati učencem s širšim znanjem v isti starostni dobi. To bo mogoče s prizadevanjem celotnega učiteljskega zbora, ki šteje osem učnih moči.

V razveseljiv uspeh štejemo pridobitev vzporednega tečaja za odrasle. Spontanemu zanimanju mladih argentinskih mamic je odgovorila prof. Marjetka Hostnik, izvedenka v poučevanju tujega jezika v tukajšnji osnovni in srednji šoli. Začela je s poučevanjem slovenščine za odrasle; dve uri tedensko, v času, ko so njihovi otroci v slovenski šoli. Na začetku tekočega leta je število teh začetnic in začetnikov znatno naraslo.

Tečaj je s tem stopil na pot k izpolnitvi svoje želje, da nudi spoznavanje našega jezika ne le otrokom, ampak tudi odraslim neslovenskega sveta. Vodstvo bo naredilo vse, da bo z božjo pomočjo kos temu novemu vzponu.

(Konec prihodnjič)

NOVICE IZ SLOVENIJE

SLOVENC V ARGENTINI

LAHKOATLETSKI TURNIR 1996

Končni izidi

Met krogle - SDO

1. Rotija Grbec	(L)	6m 29cm
2. Marjana Kocjančič	(L)	6m 08cm
3. Olgi Bohinc	(R)	5m 88cm
4. Marjana Urbančič	(L)	5m 82cm
5. Marjana Petkovšek	(SM)	4m 80cm

Met krogle - SFZ

1. Jožko Črnak	(L)	10m 06cm
2. Kristjan Vivod	(M)	9m 66cm
3. Štefan Burja	(L)	9m 60cm
4. Tone Vivod	(M)	9m 54cm
5. Tone Cerar	(L)	7m 70cm

Met kopja - SFZ

1. Tone Vivod	(M)	34m 25cm
2. Marcelo Dimnik	(SM)	33m 65cm
3. Tone Cerar	(L)	27m 78cm
4. Kristjan Tašner	(SM)	27m 20cm
5. Jožko Črnak	(L)	23m 80cm
6. Dani Mokorel	(C)	19m 50cm

Met diska - SFZ

1. Kristjan Vivod	(M)	25m 83cm
2. Štefan Burja	(L)	24m 63cm
3. Jožko Črnak	(L)	23m 90cm
4. Jože Mokorel	(C)	18m 02cm
5. Maksi Šenk	(SM)	18m 00cm
6. Dani Mokorel	(C)	17m 99cm

Skok v višino - SDO

1. Marjana Urbančič	(L)	1m 24cm
2. Olgi Bohinc	(RM)	1m 10cm

Skok v višino - SFZ

1. Marjan Vivod	(M)	1m 55cm
2. Tone Vivod	(M)	1m 52cm
3. Adrijan Mavrič	(L)	1m 43cm
4. Gabi Indihar	(SJ)	1m 43cm
5. Jožko Črnak	(L)	1m 40cm
6. Ivan Panaino	(RM)	1m 35cm

Skok v daljavo - SDO

1. Monika Zihlerl	(SM)	3m 65cm
2. Olgi Bohinc	(RM)	3m 61cm
3. Gabi Tomazin	(RM)	3m 37cm
4. Romina Gelb	(RM)	3m 20cm

Skok v daljavo - SFZ

1. Tone Vivod	(M)	5m 32cm
2. Kristjan Vivod	(M)	5m 23cm
3. Marjan Vivod	(M)	5m 07cm
4. Jožko Črnak	(L)	4m 94cm
5. David Rot	(L)	4m 55cm
4. Damjan Tomazin	(RM)	4m 40cm

Tek 100 m - SDO

1. Veronika Kocjančič	(L)	15"43
2. Marjana Kocjančič	(L)	15"57
3. Marjana Petkovšek	(SM)	16"55
4. Romina Gelb	(RM)	17"35
5. Saši Gelb	(RM)	17"78

Tek 100 m - SFZ

1. Martin Berčič	(L)	13"05
2. Tone Vivod	(M)	13"15
3. Jožko Mehle	(L)	13"17
4. Jožko Črnak	(L)	13"19
5. Aleks Skale	(SM)	13"31
6. Aleks Zarnik	(M)	

Tek 400 m - SDO

1. Andreja Burja	(L)	1'23"35
2. Marjana Urbančič	(L)	1'24"67
3. Marjana Petkovšek	(SM)	1'24"67

Tek 400 m - SFZ

1. Gabi Selan	(C)	59"23
2. Jožko Mehle	(L)	1'02"31
3. Tone Vivod	(M)	1'04"65
4. Damjan Tomazin	(RM)	1'04"97
5. Marjan Vivod	(M)	1'10"36
6. Martin Berčič	(L)	1'31"20

Tek 1500 m - SDO

1. Sonja Petkovšek	(SM)	7'09"
2. Natalija Jesenovc	(SM)	7'30"
3. Natalija Savelli	(M)	

Tek 1500 m - SFZ

1. Dani Čop	(M)	4'49"
2. Gabi Selan	(C)	5'04"
3. David Rot	(L)	5'15"
4. Dani Mokorel	(C)	5'24"
5. Nikolaj Možina	(SM)	5'31"
6. Martin Berčič	(L)	5'41"

Tek 3000 m - SFZ

1. Tomaž Petkovšek	(SM)	11'03"32
2. Andrej Oblak	(SJ)	11'48"87
3. Dani Mokorel	(C)	11'54"00
4. David Rot	(L)	12'10"00
5. Gabi Selan	(C)	12'13"00
6. Gabi Indihar	(SJ)	13'23"00

Štafeta 4 x 100 m - SDO

1. Lanús	Veronika Kocjančič	1'05"76
	Andrejka Burja	
	Marjana Kocjančič	
	Marjana Urbančič	
2. Morón	Sonja Zarnik	1'11"31
	Romina Zarnik	
	Veronika Vivod	
	Marjana Petkovšek (SM)	
3. R. Mejía	Romina Gelb	1'12"09
	Gizela Potočnik	
	Lučka Javoršek	
	Gabrijela Tomazin	

Štafeta 4 x 100 - SFZ

1. Morón	Dani Čop	53"28
	Aleks Zarnik	
	Marjan Vivod	
	Kristjan Vivod	
2. Lanús	Jožko Mehle	54"97
	Adrijan Mavrič	
	David Rot	
	Martin Berčič	

Končni izidi:

1. Lanús	211 točk
2. Morón	156 točk
3. San Martín	80 točk
4. Ramos Mejía	49 točk
5. Carapachay	36 točk
6. San Justo	13 točk

LJUBLJANA — Trije potresni sunki so stresli različne kraje Slovenijo v zadnjem času. Začutili so jih nekateri prebivalci Cerkelj na Dolenjskem, v Posavskih Gubah in v Jelšah.

KOPER — Minister za obrambo Jelko Kacin in direktor Luke Koper Bruno Korelič sta se dogovarjala o možnosti priveza prve slovenske vojne ladje med obiskom na ameriškem rušilcu Barry, ki je bil tu privezan. Ladjo naj bi bili naročili v Izraelu in naj bi lahko dosegla hitrost štiristo vozlov.

LJUBLJANA — Na zadnjem Mednarodnem muzikološkem simpoziju z naslovom Glasba in likovna umetnost so obravnavali blizu frideset referatov. Med njimi je bilo obravnavanje Riharda Jakopiča, osebnost slovenskega impresionizma kot velikega ljubitelja, poznavalca in poudarjalca glasbene umetnosti, dr. Edo Škulj pa je predstavil najstarejšo sliko sv. Cecilije na Slovenskem, ki je izobešana v celjski kapucinski cerkvi. Najverjetneje jo je po naročilu škofa Tomaža Hrena naslikal Kristof Weissmann s Koroške.

KATMANDU, Nepal — Slovenska odprava Everest '96 je v času svojih priprav osvojila najvišjega vrha sveta imela srečanje s prvim človekom, ki je stopil na Everest Edmundom Hillaryjem. Zamisel odprave je bil opravičiti prvi smučarski spust z Everesta a so se umaknili.

LJUBLJANA — Skozi Ljubljano je priteklo (in odteklo) okoli osemdeset francoskih, nemških in italijanskih tekačev, ki so med 26. aprilom in 3. majem pretekli 1.900 km. Štart je bil v francoskem mestu Annecy, proga pa je nadaljevala skozi Italijo, Slovenijo, Avstrijo, Češko in končala v nemškem Bayreuthu.

VRHNIKA — Dvestoletnico osnovne šole so praznovali sredi maja skupno s spominom na 120-letnico rojstva pisatelja Ivana Cankarja. Šola sama je bila tri dni odprta; na ogled je bila razstava akademskega kiparja Janeza Pirnata in likovna ter literarna razstava izdelkov učencev, pa tudi slike, narejene na letošnji Petkovškovi likovni koloniji. Med literarnimi stvaritvami so bili portreti Ivana Cankarja in šolski glasili Šota ter Enajsta šola.

LJUBLJANA — Na obisku zunanjega ministra Litve v Sloveniji sta z Zoranom Thalerjem podpisala sporazum o obojestranski odpravi vizumov, o vračanju oseb ter protokol o sodelovanju. Litva je že lani podpisala sporazum o pridruženem članstvu v Evropski zvezi in tudi zaprosila za polnopravno članstvo.

LJUBLJANA — Od januarja 1995 je mesto predsednika vrhovnega sodišča Republike Slovenije nezasedeno. Sodni svet je pozval trikrat k vložitvi kandidatur: na prvi poziv se je oglasil en sodnik (poziv pa ni bil veljaven, ker bi se morali prijaviti vsaj trije kandidati); na drugega se ni prijavil nihče (čeprav niso več potrebni vsaj trije kandidati); šele na tretjega se je našel kandidat. Vendar bo še nekaj časa poteklo, preden bi mogel zasedeti prazno mesto: kandidatove pogoje za mesto najprej prerašeta sodni svet, vrhovni svet, predlog pravosodne ministrice pa mora potrditi državni zbor.

LJUBLJANA — Slovenska vojska je povečala svojo letalsko floto. Dobila je nov helikopter bell 206, ki so ga krstili za Petra Klepca. Trenutno ima tri take helikopterje in osem tipa bell 412. Tudi nekaj novih letal bo dobila v teh dneh: dosedanjim trem pilatusom PC-9, trem zlinom 242L in enem utva-75 se bo pridružilo še sedem šolskih letal poljske izdelave: pet lahkih zlinov 242L in dva štirisedežna zlina 143. Ker je še v veljavi mednarodni embargo na uvoz orožja, so letala brez oborožitve. Letalstvo ima v remontu še eno lahko transportno letalo turbolet 410 in še dve utvi-75.

Bivši domobranci in drugi rojaki na spominski proslavi v Slovenski hiši.

LJUBLJANA — Knjiga o slovenskih prostožidarjih-framasonih V znamenju lože še vedno ne more v prodajo. Pritožba Petra Breznika (ki je v knjigi omenjen), da sta pisec in izdajatelj knjige kršila njegovo pravico do zasebnosti, je še vedno v sodniški obravnavi, zato velja prvotna prepoved razpečevanja knjige. Kljub temu so jo prejeli tisti, ki so jo plačali v prednaročilu (okoli tisoč izvodov), ostali del naklade pa je še vedno v skladišču.

GOTENICA — Posvetovanje o odkrivanju in prepoznavanju ponarejenega denarja so pripravili v sodelovanju z nemškimi, ameriški in italijanskimi strokovnjaki. V Sloveniji se namreč pojavi največ ponarejenih bankovcev iz teh držav. Lani so zajeli okoli pet tisoč ponarejenih bankovcev. Tehnika ponarejanja denarja z napredki na polju fotokopiranja in računalništva postaja vedno bolj dosegljiva in je ponaredek včasih težko odkriti. Pripravili so tudi razstavo ponarejenega denarja, ki se bo selila po raznih slovenskih bankah, da se ljudje seznanijo z njimi.

SLOVENJ GRADEC — Na letališču Koroškega aerokluba so predstavili delno rekonstruirano dvokrilno letalo PO-2, edine primere v Sloveniji in enega redkih na svetu. Izdelan leta 1937 v Sovjetski zvezi, je eden izmed okoli štirideset tisoč „bratov“, ki so služili za šolanje pilotov, vleko jadralnih letal in za skoke padalcev. Za rekonstrukcijo trupa so potrebovali 2500 ur dela, nimajo pa še motorja.

SLOVENJ GRADEC — Pred kratkim sta se sestali delegaciji Slovenj Gradca in češkega mesta Krumlov, da bi podpisali listino o sodelovanju in prijateljstvu. Slovenj Gradec je edino mesto v Sloveniji z nazivom Glasnik miru, ki mu ga je podelila Organizacija združenih narodov zaradi njegovih umetniških prizadevanj, Krumlov pa je mesto z bogato kulturno dediščino pod zaščito Unesca. Ker pa gre ljubezen skozi želedec, bo verjetno prva zveza vzpostavljena tako, da bo slovensko mesto dobilo tipično češko gostilno, Krumlov pa tipično slovensko.

LJUBLJANA — Na zasedanju skupščine Konvencije evropskih gledališč ETC v Bologni je bilo sprejeto med polnopravne člane Slovensko narodno gledališče Drama, med pridružene pa Slovensko mladinsko gledališče. V tej skupini je povezanih 27 gledališč, za sprejem pa je potrebno, da se gledališče lahko povezuje in izmenjuje podatke in predstave ter je sposobno ustvarjati v koprodukcijah. Pomembnost sprejetja obeh slovenskih gledališč je tudi v tem, da sta prvi gledališči iz države, ki niso članice Evropske zveze.

LJUBLJANA — V Gallusovi dvorani Cankarjevega doma je bila slovesna proslava 130-letnice ustanovitve Rdečega križa Slovenije. Poleg domačih gostov in sodelavcev je bila dvorana polna predstavnikov RK iz drugih evropskih držav, mednarodne federacije Rdečega križa in Rdečega polmeseca iz Ženeve. Generalni sekretar RKS Mirko Jelenič je ob tej priložnosti izročil posebne jubilejne plakete raznim zaslužnim osebam ter predsedniku Kučanu.

LJUBLJANA — Plečnikov drevored v Trnovskem pristanu ob Ljubljani (na Špici) bodo obnovili. Odstranili bodo vsa drevesa na obeh bregovih in jih nadomestili z novimi. Razlog za zamenjavo teh šestdesetletnih dreves je njihova obolelost, ki je ni mogoče odpraviti in potencialno ogrožajo sprehajalce (eno drevo je zaradi letošnjega žleda padlo na otroško igrišče). Ker so se nekateri upirali prenovi drevoreda, so pri podjetju Rast povedali, da je bilo v zadnjih dvajsetih letih zasajenih dvajset tisoč dreves, odstranili pa so jih le tisoč sedemsto.

MALI OGLASI

ORIENTE S.R.L. - Prevozi - poroke - rešilni avtomobili - mrliške vežice - pogrebi - Monseñor R. Bufano 2651 (ex Camino de Cintura) 1754 San Justo - Tel.: 651-2500 / 651-2335

ZOBOZDRAVNIKI

Viktor Leber - splošna odontologija, implantes óseo-integrados; sreda in petek, od 14 do 18; Belgrano 3826 - 7. nadstr. „B“ - San Martín - Tel.: 755-1353.

TURIZEM

Tel. 441-1264 / 1265
Letalske karte, rezerva

hotelov, najem avtomobilov in izleti po svetu

LEGAJO N° 3545-82 Y. Yrigoyen 2742 - San Justo

ADVOKATI

dr. Marjana Poznič - odvetnica - Vsak dan od 15. do 18. ure - Lavalle 1290, pis. 402 - Tel. 382-1148

dr. Franc Knavs, dr. Bernard Knavs, dr. Veronika Knavs — odvetniki - ponedeljek, torek, petek od 16 do 20 - Tucumán 1455 - 9. nadstr. „E“ - Capital - Tel.: tel. in faks: 374-7991 in 476-0320.

dr. Lilijana Kožar, odvetnica; Bogotá 3099, 2° B, Capital. Torek in petek od 16. do 20. Tel.: 613-1300

ZA DOM

Matija Debevec - soboslikar. Barvam stanovanja, pohištvo. Peguy 1035 - (1708) Morón - Tel.: 489-3319.

FOTOGRAF

Marko Vombergar - Telefon: 659-2060. Atelje: Garibaldi 2308 - (1754) Villa Luzuriaga.

GOSPODARSTVO

Zavarovanja M. in H. Loboda — Sarmiento 385 - 1. nadstr., pis. 10 - Buenos Aires - od 11 do 18.30 - Tel.: 325-2127.

Kreditna Zadruga SLOGA — Bm. Mitre 97 - (1704) Ramos Mejía - Tel.: 658-6574/654-6438. Od ponedeljka do petka od 10. do 19. ure.

Mutual SLOGA — Bm. Mitre 97 - (1704) Ramos Mejía - Tel.: 658-6574/654-6438. Od ponedeljka do petka od 10. do 19. ure.

SLOGA — PODRUŽNICA CASTELAR Slovenska Pristava - República de Eslovenia 1851 - Uraduje od sredah od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 10.30 do 12.30 (g. Nande Češarek).

SLOGA — PODRUŽNICA SLOVENSKA VAS - Hladnikov dom - Msgr. J. Hladnik in Hernandarias - Uraduje ob sredah od 19. do 21. ure in ob nedeljah od 10.30 do 12.30 ure (ga. Marija Gorše).

SLOGA — PODRUŽNICA SAN JUSTO Naš dom (pisarna) - H. Yrigoyen 2756 - Tel.: 651-1760. Uraduje ob torkih od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 9.30 do 11.30 ure (gdč. Julka Moder).

SLOGA — PODRUŽNICA SAN MARTIN Slovenski dom - Córdoba 129 - Tel.: 755-1266 - Uraduje ob četrkih od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 10. do 11. ure (g. Stanko Oberžan).

Cena največ štirih vrstic \$ 4 - za enkratno objavo, za vsak mesec — 4 številke — \$ 12.-

PRVIH TISOČ

(Nad. s 3. str.)

še častijo ideologe in izvrševalce nasilja. Šolske knjige in debate okrog spomenikov pričajo o nevednosti ali o neznačajnosti odgovornih Slovencev in to po petih letih demokratizacije in slovenske državne suverenosti.

Zdaj ni jugoslovanske oblasti, da bi se lahko izgovarjali nanjo. Za sprenevedanje, za vztrajanje v laži smo v lastni državni odgovorni Slovenci sami. V našo javnost še ni prodrla zavest, da je že oklevanje pri obsodbi totalitarizma, revolucije in njenih krivic — apologija zločina!

Posredno in neposredno odgovorne za etnično čiščenje v Bosni skušajo postaviti pred mednarodno sodišče. Pri nas ni videti niti najmanjše politične volje, da bi slovenska demokratična oblast vsaj moralno obsodila revolucionarne poboje. Ali bo res potreba zahtevati od mednarodnih sodišč in svetovnih organizacij za varstvo človekovih pravic, da bodo storile to, česar slovenski parlament ne more ali noče?

Žrtve komunizma in njihovi potomci nismo nikdar klicali po maščevanju in strah pred revanšizmom je bila iz trte zvita propagandna poteza tistih, ki jih je strah resnice in pravice. Ko se leto za letom spominjamo vseh, ki so izgubili življenje ali svobodo ali ki so jim vzeli čast zaradi nji-

Sobota, 15. junija
MODNA REVIIJA
V SLOVENSKI HIŠI ob 20. uri
Prireja Zvezni odbor SDO-SFZ
Su Gala - Ido Caldana - Bebelú - Axis - Bogani - Eri Sol - María

SPZ GALLUS
iskreno vabi na
KONCERT DOMOLJUBNIH PESMI
V soboto, 22. junija, ob 20.15 Dvorana Slovenske hiše
Vstopnice po \$ 8.- in \$ 5.-

NE hodite od banke do banke,
NE iščite najvišjih obresti med oglasi raznih časopisov!
ČE mislite na ugodno naložbo, se boste končno znašli v
SLOGI.
Pozanimajte se!
V SLOGI JE MOČ!

Za mladinska srečanja in debate, ki jih pripravljata mladinski odsek ZS in vodstvo mladinskih organizacij,
VABIMO SLOVENSKE STROKOVNJAKE.
Naprašamo slovenske moči, da posredujejo mladini znanje in izkustva na sledečih področjih: • **Moralna, vera, etika:** kritični pogledi in tokovi. • **Mamila** in drugi begi. • **Politika:** odnos in odgovornost kot kristjani. • **Etiketa:** medsebojni odnosi, družabni nastop. • **Ekologija** in spoštovanje narave. • **Manjšinske narodne skupnosti vs. slovenska skupnost.** • **Orientacija** pri izbiri poklica, študij, zaposlitev. • **Informacija vs. formacija.**
Če želite sodelovati, pokličite na tel. 627-4242 - Vivod, ali 651-5354 - Hribar.

Slovensko latinsko-ameriška zbornica
vabi na razgovor, ki ga bo imel
dr. BORIS PLESKOVIČ,
ekonomski svetovalec Svetovne banke - The World Bank Washington
PREGLED SVETOVNEGA GOSPODARSKEGA POLOŽAJA
Petek, 14. junija, ob 20. uri v mali dvorani Slovenske hiše

Zgodilo se je v Sloveniji

Pričelo se se priprave za proslavitev pete obletnice osamovojitve. Kot kaže, je lansko omalovaževanje te proslave s strani Kučana in nekaterih drugih (po veleposlaništvih v tujini so imeli prepovedano praznovati ta dan) letos Kučana spodbudilo, da je prvi pobudil priprave. Vsi po-

hove načelne drže do komunizma, vztrajamo pri zahtevi, da demokratične oblasti slovenske države obsodijo krivico, ki jim je bila storjena.

Zahtevamo in bomo zahtevali do zadnjega diha, doma in po svetu, da se vrne dobro ime tistim, ki so že pred pol stoletja poznali vso perverzno komunizma, to je resnice, pred katero si nekateri rojaki še zdaj zatiskajo oči in ušesa.

Danes je večkrat slišati o potrebi spomenika neznanemu junaku. Ni pa znano, da bi načrtovali spomenik neznanim žrtvam revolucije. In vendar se vleče krvava sled teh žrtev od tistih prvih tisoč pomorjenih skozi Jelendol, Teharje, Hrastnik in Rog ter se polagoma spreminja v globoko stezo političnega nasilja tja do leta 1990. Ta sled ni izginila do današnjega dne kljub pogankom pomladanskih trav in osamljenih cvetov.

vabljeni v pripravljani odbor so se strinjali, naj bi bila samo ena skupna prireditelja: na predvečer akademija v Cankarjevem domu in drugi dan na Trgu Republike. Govorili naj bi vsi tedaj odločujoči oblastniki. Seveda pa se je zapletlo: Peterle je očital Kučanu, da ni nič omenil DEMOS, ki je bil tedaj odločilni faktor osamosvojitve, Janša pa je opozoril, da danes nekateri trdijo, da JLA (Jugoslovanska ljudska armada) tedaj ni bila agresorska vojska.

V Francijo so prepeljali dva medveda in eno medvedko, da bi preprečili izumrtje te vrste v Pirinejih. Vsem so dali okoli vratu ovratnike z elektronsko aparaturo, po kateri lahko ugotavljajo, kje se medvedi mudijo.

Preiskovalna komisija za proces JBTZ (Janša, Borštner, Tasič, Zavrl) je zaslila Ivana Eržena, nekdanjega načelnika službe državne varnosti, ki je zagotovil, da so delali po zakonu, ter Mirana Frumna, ki je povedal, da so preiskovalne komisije njeemu in družini povzročile „večjo moralno škodo“, da je ponosen, da je vstopil v SDV, ter da ga veže podpis o molčečnosti. Komisija bo za odvezo od te obljube zaprosila predsednika vlade.

ESLOVENIA LIBRE

Fundador: MILOŠ STARE
Director: Valentín B. Debeljak
Proprietario: Eslovenia Unida
Redacción y Administración:
RAMON L. FALCON 4158
(1407) BUENOS AIRES
ARGENTINA
Teléfono: (54-1) 636-0841
Telefax: (54-1) 636-2421

Glavni urednik:
Tine Debeljak ml.
Uredniški odbor:
Tone Mizerit, dr. Katica Cukjati,
Gregor Batagelj

Correo Argentino Suc. 7	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 5775
	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 3824
Registro Nac. de la Propiedad Intelectual N° 85.462	

Naročnina Svobodne Slovenije:
za Argentino \$ 55; pri pošiljanju po pošti pa \$ 65; obmejne države Argentine 90 USA dol.; ostale države v obeh Amerikah 100 USA dol.; Evropa 110 USA dol.; Avstralija, Afrika, Azija 120 USA dol.; vse za pošiljanje z letalsko pošto. Z navadno pošto 75 USA dol. za vse države.

Čeke na ime „Eslovenia Libre“

Stavljenje, oblikovanje in tisk:
TALLERES GRÁFICOS VILKO S.R.L.
Estados Unidos 425 - Tel./Fax: 307-1044
(1101) Buenos Aires

OBVESTILA

SOBOTA, 15. junija:
Modna revija v Slovenski hiši ob 20. uri.
Slovenski srednješolski tečaj v Slovenski hiši.

ČETRTEK, 20. junija:
Redni sestanek ZSMŽ San Martín.

SOBOTA, 22. junija:
Koncert SPZ Gallus v Slovenski hiši ob 20.15.

Slovenski srednješolski tečaj v Slovenski hiši.

SOBOTA, 29. junija:
Praznik slovenske državnosti v Slovenski hiši.

SOBOTA, 6. julija:
Slovenski srednješolski tečaj v Slovenski hiši.

NEDELJA, 7. julija:
Koline v Hladnikovem domu v Slovenski vasi. Pričetek ob 12.30 uri.

Osebnosti

Smrti: V torek, 4. junija, sta umrla v Villa Tesei Lojze Skubic, v San Justu pa Jure Puhek. Naj počivata v miru!

Darovali so v Tiskovni sklad

V mesecih aprilu in maju so darovali v Tiskovni sklad Svobodne Slovenije:

	v pesih
msgr. dr. Mirko Gogala	50
Janko Marinšek	10
dr. Jože Rožanec	10
Mirko Cvetko	10
Danijel Šerko	10
dr. Anton Komotar	15
Jože Mestnik	10
Maks Kramar	5
dr. Tatjana Jelkič	35
rev. Janez Ogrin	15
Albino Bandelli	25
Skupaj	195

Najlepša hvala!